

Naše auto zůstalo o chvílku pozadu. Na rozšířenou cestu před námi vešlo malé slůně. Zastavili jsme a nadšeně se vykláněli ze střechy auta a fotili. Slůně bylo zjevně zaskočené, točilo se dokola, směšně a jakoby naléhavě máchalo chobůtkem, červený prach se zvedal při tom zdánlivě roztomilém tanečku.

Uslyšel jsem za sebou prasknutí, které se valivě stupňovalo. Obrátil jsem se v autě za sebe proti neprostupné stěně listů, jednodité tmavě zelené mase. Kývavě se z ní nořila šedivá, obrovská hlava, nervózně a hluboce vibrující. Slonice hrozivě pomalu máchala ušima a hlavou pohupovala ze strany na stranu. Chobot vztyčený mým směrem neznal nic příjemného. Silnice se mírně zdvíhala nad okolním terénem, takže slonice ze začátku vypadala menší, než ve skutečnosti byla. Lehce postupovala porostem, o kterém jsem si myslel, že je neprostupný. Viděl jsem za ní sešlapanou džungli, jako kdyby tudy projel nákladák.

Otočil jsem se na Modiho: „Modi...“ Neslyšel. „Modi, je to OK?“ Mohamed se ke mně otočil se zjevným despektem ve tváři. „OK, OK, všichni pomalu dolů, pomalu sednout.“ Náhle po despektu nebylo ani stopy. Když jsem uviděl jeho nový výraz, bylo mi jasné, že tohle není jen tak.

Slonice již stála předními nohama na červené cestě, zadní nohy měla opřené ve vysoké trávě asi metr pod silnicí. Seděl jsem na sedačce, sestra se mě křečovitě držela za ruku. Došlo mi, že jsme překážka a nebezpečí na cestě mezi matkou a jejím slůnětem. Pochopil jsem, že je zle. Z hluboké hrdelní vibrace přešla slonice do vzteklého ohlušujícího řevu. Modi startoval auto. Teď jsem si uvědomil, že předtím, když jsme pozorovali zvířata, Mohamed vypnul motor. A když potom startoval, motor několikrát nenaskočil. A přesně to se stalo teď. Motor nechtěl naskočit. Zvuk startéru ještě více znervoznil slonici. Už stála celá za námi. Byla obrovská. Dvakrát větší než land cruiser. Sklonila hlavu a auto poskočilo nejméně o tři metry. Zadní sklo se vysypalo a já na sobě ucítil střepy. Viděl jsem přímo před sebou dlouhé černé štětiny na obrovské lebce potažené šedivou kůží. V autě bylo úplné ticho.

Modi nepřestával zkoušet startovat. Slonice se narovnala. Z nízkého pohledu ze sedačky auta jsem rozbitým oknem viděl jen zvednutý chobot a růžový vnitřek tlamy. Hlavou mi blesklo... Hlavou mi neblesklo vůbec nic. Seděl jsem zkamenělý, ochrnutý hrůzou. Tak nějak se musí cítit zvíře ve chvíli útoku šelmy. Jen jsem čekal, co se bude dít.

Auto nastartovalo. Prudce a pod plným plynem sebou smýklo kupředu. Už jsem nedoufal, že se to povede. Zvuk motoru ve vysokých obrátkách slonici zarazil. Otočila se bokem. Pohledem přes volant jsem zjistil, že slůně před námi zmizelo. Zřejmě do džungle. Auto vyrazilo dopředu, slonice již byla napůl mezi stromy. Nastalo zaražené ticho. Naléhavě jsem si uvědomil, že nejsme na procházce v městském parku.